

galina atvejuoti problemų atvejams, bendražiūrogriūvus.

1) galima pasirinkti plano tipą:

a) linijinis - dėstyse mintis laikydamasi interpretacijos nei-historinio plano (pasakojas, brolis, leibas, nuotaka).

b) paremtas telstu tvarka - laikytis hizinguje išreikštose minčių dėstymo ligos pagal segmentus.

c) paremtas supiešiniui - tezė - antitezė - išvoda (praeitis - dabartis - išvada).

d) paremtas hipoteze, jos patvirtinimui arba panaiginiui - formuojamos klausimas (kas, kodel, kodėl, kurių lietuvių?).

Taisiai baidos iš vairų - "vairų

frakcionai amžiuje - vairuoti vairuoti vairuoti (?

Skrynglos baidos:

"Metai" - pirmas tolks didelis iš profesionalių hizingu, parasytas lietuvių kalba.

Tipiškumas

1 - nevertikliausis dalyvaujančios pozymingys.

Paskui lietuvių išnaudoti iš prancūzų, sėpęs.

1 - velietuviškų arba senovinės žodžių raiščių kaluteice.

2 - daugiausiai išprastai.

Citavimo baidos: kitiems autorių pagal amžinai užsilaikytą sprendimą (5)

"Ah, kur dingot jūs, lietuviškos gadyvėlės".

gramatikos baidos:

Daug dieninių slūgiųmeniškių gauntes aprobangomus.

1 - naudininko vertojimas.

Telstu interpretacija

Maironis. "Vilnius"

Maironis (Jonas Maciulis) - ryškiausias lietuvių poetas "romantiškas, gyvenęs ir miręs XIXa. pb. - XXa. pr. Jatų stejie jis jostejo;
lėnigų senminas. Jo hizygros keliai prasidėjo, kai „Aušroje“ buvo
išspausdintas jo eiliėrastis. Vilnius jis culturei į daugian hizingu,

jis hizigu žinomiausios - „Pavasario balstai“, o tragedijos - „Aistium!“
„Lėnigo ūdens!“ Kirinoje atspindima meile ir iškiliungė hizy-

nei, žmogaus drasinis posudis. Maironis atvėrė kelius moderniniui

XIXa. poesijai. Tys Johnys mato neseniai su posterijos hiziniu.
Poetinė, reigra išmoko.

As proga redžiuoju interpretacijai Maironio eilioty „Vilnius“, nes
jis man yra autinėmis vaga „Nuo Birutės vėjoo“. O autinėmis del
labui paprasto dalyko - Vilniuje aš gyvenu iš suprantančių Maironio

negiteg miesto groži.

Eilerastis pradedė žodžiais: „Antai pažvelki!“ Šie žodžiai mums atitinkai pasako, kad hellitojas kreipiasi į tautą, ištiesdamas pabrėžimą, jog žvelgiant į Vilniaus baltystę! Matome, kad hellitojas labai atkreipė dėmesį į Vilnių: „Tai Vilnius rūmai/Dubuo
tarp miestų tarp kelyų placių!“. Jego į Vilnių, iškort suprantame, kad visas regimasis vaizdas perteikiamas naktį, kai yra tyla. Pastebėjau, kad tai jau bučiasi Maironio eilerastis, kuriam heilitojas veikia iš žvelgiai naktį, (nakties metu yra liberasčioose „Vilniaus žene“ ir „Varasos naktys“). Miegantibė Vilnius yra apibūdinamas „Kai odi- labai graiū palygintu: „Naktis iš ribočių tamščių tarp dienais/ meidose Dengia!“ Toks miesto patirtinės subjektaus daug pastaptinimo.

„Kai odi- labai graiū palygintu: „Naktis iš ribočių tamščių tarp dienais/ meidose Dengia!“ Toks miesto patirtinės subjektaus daug pastaptinimo.
Sublusi-
tuo negaus-
būtas: pries-
punde/
spausdos
dramatiškis nori, kad miestas prabilo apie istoriją iš visus išgyvenimus,
o Vilnius, apgaubtas nakties, niko neprataras! „Kur tuo, Vilnius,
tie spinduliai, / kurios dileidei/Lietuvai, nacyt kongres?“ Vilnius
hellitojas užstrena apie ryto į šviesą, kurii užtercia liberasčiu
salo, kad Vilnius
būsių su-
brūkė: „Negreit su saule išbūd dar rybos!“. Paskui nel sagrė-
bentas iš
kontak-
tumai į naktį, epitektu rūkiliu aprasomas menulis: „Sik baltas nes-
nuo, baltiškai išytais“. Vilnius taip kaip

Priuspačios baltas grūdai nurodo, baltiškai išytais, & / Astas
Tūj olekėnų temuosis... "Isabius obengostis"

levo baltas atpiminiu doiniu,

žinoma, kad Jonas Maciulis saro kūrinioje neišnengiamai pa-
minėjo XIX° poezių iš Lietuvos literatūros. Anko posmo
istoriją kontekste. Siame eilerastypo būp ypač nes taliaus
poeziją nusuntelės mocht, kai Vilnius levo "būp"
Waessenhais jis bando išprovaluoti Vilnių, kad prabilo apie pro-
otis“ eitį: „Norėkum manęs išyti pilį/Kur garsiai amžiai užmig-
lyli.“ (Vil nemoki būpų jroshaijus!) Lieto posmo puodžio

Šio kūrinio kūriniačius taikos ya tejo vietoje, kai hellitojas
vis dėlto pratalbina Vilnių iš prievita jis susimaskyt; Ko taip
nuliudai? Ko ant kritinės) Ašora krenta grūndi?“ Šioje vietoje
Vilnius yra labai atitinkai personifikacijos - jis atitinkai saibetin-
mos žmogaus sandėlis. Ši vieta yra kūriniačius taikos dėl to,
kad jis supredina Vilnių miestą, miestą, kuris amžių laukė
returijo su tuo paribaliuji neturėjo kuri pasigusti iš nebunes, o
kuri nūsedėti! Matome, kad liberasčio žmogas yra labai stiprus,
jeigu sugela pratalbinti didingąjį Vilnių! Nesupredai!

Ramiai galime pasigauti taikos, kai išlenda saulėte, kuri išstun-
mia tamščią naktį, įpūtia sūlumos į visiškai prakaidinė nuo-
taiky: „Žiūrėk, rytoose ašira jau teko.“ Tiki daug linksmumo su-
teikia nacytų gyvybė, kuri, kaip gero, visvonet yra laiminga: „Pa-
būdyk pacūlisiu pagirias snieku,“ galb galb yra hellitojas poda-
ro išvadą, kuri prabilogina ne tik Vilnių, bet ir taiką: „, kai kai
juo maišas: sligti pilkti, - / Nušoris kiti.“ Šiakis žodžiaus yra pasako-
ma, kad baltas nestovi vietoje, senovės į sandėlio taikos būtų

naudžiaunie, kaip gero, bess dar jvairiu iš atnaujintų dietuvių, mūsų būrynei! Ši pasakymą galime pritaikyti kaune kaubuku, kai pajaminiame suleimame, kai mes užtikrumpa bėdose: laikas būga iš nilesių nestovėti vietoje!

Perskaityti šį eilirastį pastebime, kad Maironis ~~čia~~ ^{is} nėra;

Ailo reikijs ^{is} **žmonoje** tėvus ^{is} nėra jai. Jonas Matulaitis daug nesipečia literatūroje: jis ištvirtino sėlavo-tautinę eilidangą, rastę jocirianis poeto žanrais, pirmasis tavei rašyti individualiąja lepišta, kurioje visas nukreipta į save. Svarbiausia yra nėra neparamiški, kad Maironio kūryba nėra kada nenurodo, nes ji jan per dang ištregusi į žmonių atmintį, kad galite išgamtinti... Tik bokštai?

Primitynas poetūnas.

Gailė, kod nemugelejoci perskaitytų
Loto prezencus teksto! Nė jū perskaityciv! Geriaus

5/5/8/7 veliau nele nele!

2007-02-05

Saisan blaides

Skrypčių blaides:

"Sile kurtai meninio, blaicių išvyta"

1- citates iš alizijų pusiai išskirtinės kultūros:

gramatikos blaides

tamstos valtis - vadojame išvardinanti forma, su slenkstėliais.

Jelito interpretacija

2007-03-0

Jonas Biliūnas. „diadma pasaka“

Jonas Biliūnas - XIXa. pab.-XXa. pradžios realistas, rašęs proz., poesiją, apsauleimus i literatūros istoriją. Rašytojo kūryboje pabrėžiamos moralinės ir socialinės problemos, vodoracyiamasi humanizmo principu, kritikuojant kaimiškumą vertiglovinis. Biliūno kūriniai laikomi geru stiliumi paragardžiu, nes juose minčios dėstomos glaudžios nuosekliai, išgyvenamai tiki sandrebesi dalykai.

„Diadma pasaka“ - tai viena iš Jono Biliūno apysakų, kurioje yra aprašoma dviejų žmonių - Petriuko ir jo žmonos Juozapotos - gyvenimo istorija i tragikos spalvą. Šioje apysakoje aptinkame patriotizmo, teritorinės vertės, (elementus). Veikėjų charakteriai yra išdėstyti labai smelčiai ir išmaniai, megstanta detalėmis aprašyti, nes mano vietoje iš darbu, ^{is} buvo ognignus gausėjus meninių reiškinio, priešmarinių.

Tragiški
nuomone
debeti
kaztū
porhetys